

In de plaatselijke supermarkt doen we aankopen voor de picknick en buiten aan de kerk maken we onze picknick. Het is dus terug smeren maar dit keer geen zonnecrème.

Het kerkje in La Graciosa is bijna nooit open. Ook deze keer was de kerk gesloten. Wat de inrichting betreft verwijst alles naar het vissersleven.

Het blad van het altaar rust op een scheepsanker.

De doopvont en de verlichting is gemaakt van lavagesteente.

La Graciosa is een van de kleinere Spaanse eilanden in de eilandengroep van de Canarische Eilanden. La Graciosa ligt ongeveer twee km ten noorden van Lanzarote en wordt gescheiden door de zeestraat El Rio.

Op La Graciosa ga je terug in de tijd. Er zijn geen geasfalteerde wegen, geen verkeersborden of geen verkeerslichten. Er rijden dan ook maar weinig auto's op het eiland. Hier heerst een vooroorlogse rust en lawaai is hier een onbekend fenomeen.

Ondanks het feit dat men geen massatoerisme wenst op het eiland, is toerisme de belangrijkste bron van inkomsten, vooral dan door de dagtoeristen. Er zijn slechts enkele families die leven van de visvangst, voornamelijk de vangst van tonijn en van inktvis.

La Graciosa telt slechts één dorp, Caleta del Sebo of “kreek van het vet” dat verwijst naar de vroegere walvisvangst. Dit dorp ligt aan het zuidelijke puntje van het eiland. Aan de

oostelijke zijde van het eiland ligt er ook nog een klein gehucht, Casas de Pedro Barba (de huizen van Pedro Barba).

Het leven van de eilandbewoners is heel gemoedelijk en verschilt weinig met dat van hun voorouders. Op hun gemak lopen ze door de zanderige straten in hun dorp, de oudere vrouwen met hun traditionele hoeden lopen vaak op blote voeten op de zanderige straten van het dorp. Aan het einde van de middag komen de vissers terug van zee en wordt de inktvis

aan lijnen te drogen gehangen. Vervoer van goederen uit de haven gaat grotendeels met kruitwagens. Deze charme maakt het gebrek aan vertier op het eiland ruimschoots goed – alleen rond carnaval en tijdens het Fiesta del Carmen (16 juli) komt het eiland tot leven en zitten de veerboten stampvol.

Het eiland telt slecht 600 inwoners die er zelf voor gekozen hebben om het massatoerisme weg te houden van het eiland. Er zijn dan ook geen hotels enkel een paar gastenkamers en een klein pensionnetje.

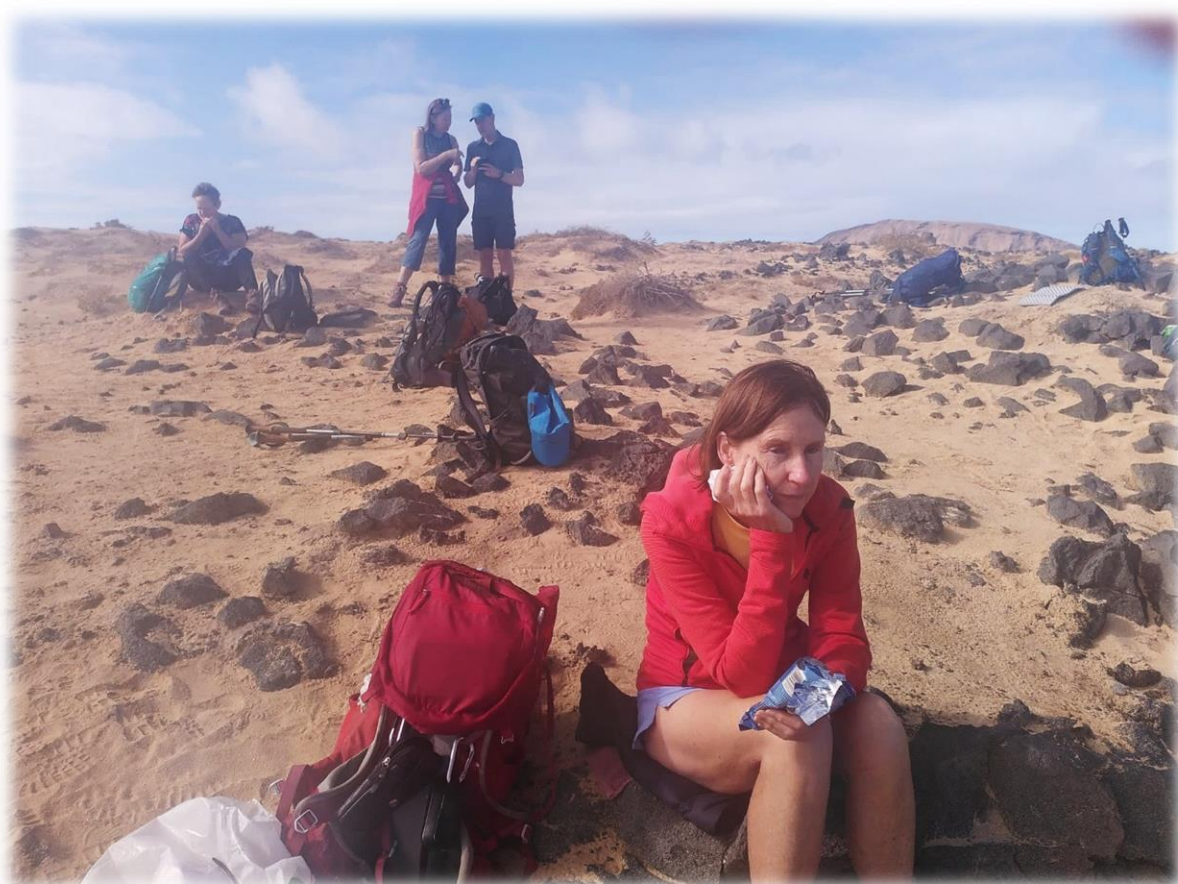
Aloe Vera is een veel voorkomende plant in Lanzarote. Evenwel zie hem zelden in bloei staan. Het plantensap wordt in cosmetica zoals crèmes en lotions verwerkt. Het vruchtvlies

wordt verwerkt in dranken. De winning vindt plaats door de bladeren af te snijden en het hieruit druppelende sap te verzamelen en aan de lucht te laten drogen.

De vlezige bladen van de aloë vera kunnen ook van hun groene buitenzijde worden ontdaan met een scherp mes. De geleïchtige binnenkant komt dan vrij. Het vocht uit de bladeren wordt sinds mensenheugenis onbewerkt gebruikt als bloedstelpend en genezend middel bij

oppervlakkige snij- en schaafwonden, insectenbeten, huiduitslag en zonnebrand. Vanwege deze toepassing wordt de plant wel 'wonderplant' genoemd.

Jean de Bethencourt kwam eerst op La Graciosa (en gaf het eiland zijn naam) voordat hij Lanzarote veroverde maar het eiland is pas sinds 1876 permanent bewoond. Daarvoor was het een populaire 'hang-out' voor passerende piraten. La Graciosa lag handig ten opzichte van de routes van volgeladen handelsschepen tussen Amerika en Europa.

Het gehucht Casas de Pedro Barba (de huizen van Pedro Barba) bestaat uit een kleine groep mooi ingerichte huizen. Het zijn vooral vakantiehuizen van rijke families uit Spanje en uit

Tenerife. De tuintjes van deze huizen zijn allemaal goed onderhouden door de inwoners van La Graciosa die op die manier iets bijverdienen.

De schrijver Robert Louis Stevensons schreef het boek 'Schateiland' en is geïnspireerd op piratenlegendes rond een schat die op La Graciosa begraven zou hebben gelegen of misschien nog wel ergens verborgen is.

Het zeeleven in de archipel is mede dankzij een visverbod rond de onbewoonde eilandjes ongekend rijk, een paradijs voor duikers. Op het land leven hagedissen en broeden grote

kolonies kneuen, verschillende soorten stormvogels en pijlstormvogels en een paar paartjes bedreigde Houbara trapganzen. Deze vogels profiteren volop van de omliggende visgronden. Ook roofvogels voelen zich er thuis zoals valken, uilen, visarenden en de Egyptische gier.

Miljarden schelpjes liggen aangespoeld op de stranden. Het zijn zeeslakjes.

Ook vandaag heel veel zon en warme temperaturen.

We eten en rusten wat op een prachtige locatie, op het plaatsje Los Arcos. Op deze plaats zijn

er een aantal natuurlijke bruggen uit lava. Onnodig te zeggen dat men deze natuurlijke bruggen niet mag betreden, dat is levensgevaarlijk.

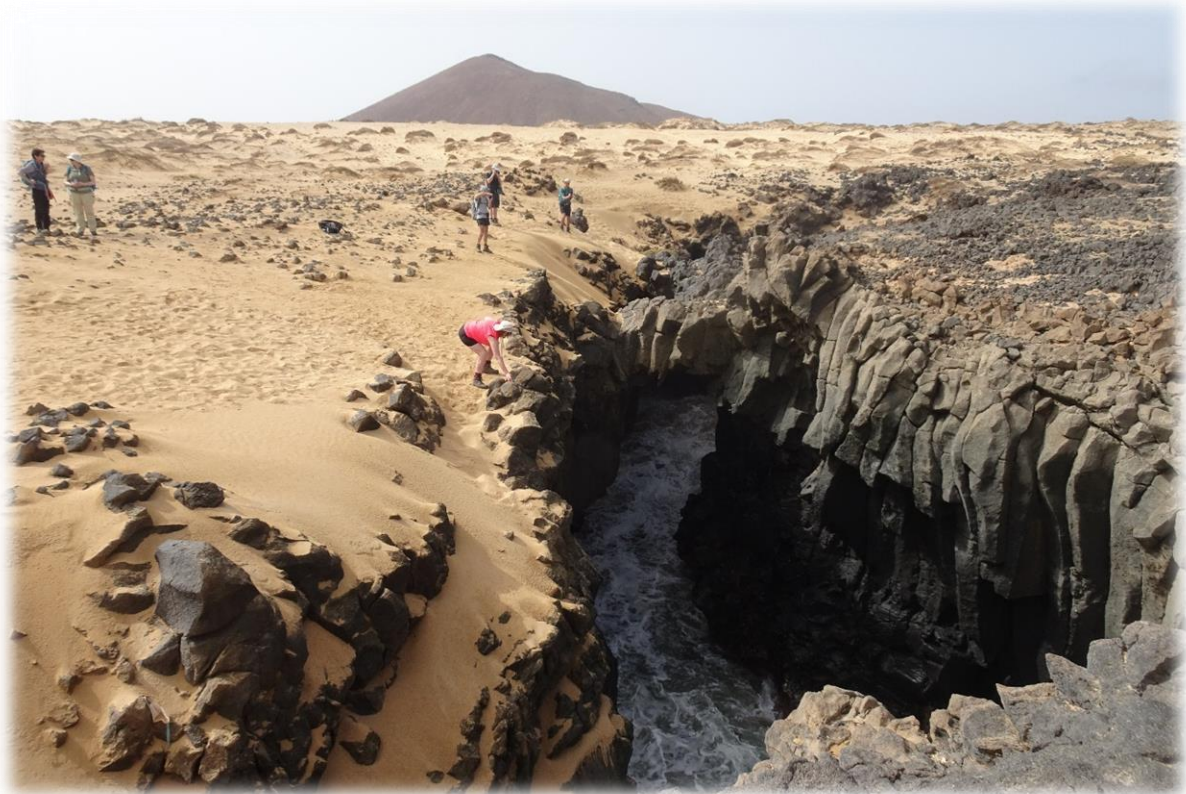

Los Arcos is een ruige plek, zeer weinig bezocht, waar de bezoeker geniet van de natuur in zijn meest ongerepte staat. De witte zandduinen omringen het strand en de golven strelen de

zwarte rotsen van de kust. Hier vormt de vulkanische kustlijn enkele grillige en verrassende natuurlijke bogen van basaltsteen van enkele meters hoogte.

Het eiland bestaat bijna volledig uit wit zand dat is overgewaaid uit de Sahara, gemengd met vulkaanzand. La Graciosa heeft een haven met jachthaven, bars, restaurants en een supermarkt. Verder is er nog een postkantoor, en een basis- en middelbare school.

Enkele dapperen van onze groep beklimmen de Montana Bermeja (157 m). Op de top staan er enkele beeldhouwwerken van een plaatselijke kunstenaar.

Vanop de top hebben we zicht op het gehele eiland La Graciosa en de omliggende eilandjes.

Ten noorden van La Graciosa liggen nog enkele onbewoonde eilandjes, Montaña Clara en Alegranza. Beide eilandjes zijn natuurpark en mogen niet betreden worden omdat er

heel wat zeevogels leven. Verder heb je nog Roque del Oeste en Roque del Este, op de kaart 2 speldenprikjes groot.

Aan de voet van de Montaña Bermeja staat er een gedenkplaat als herinnering aan een dramatische gebeurtenis. Op 26/12/2013 was de Fransman François Christophe (47 jaar) met

zijn dochter Bahia aan het wandelen aan de waterlijn toen er plots, uit het niets, een grote golf (tsunami) hen meesleurde in de zee. Beiden kwamen hierbij om.

Moe maar voldaan verlaten we het zustereiland van Lanzarote.

De drakenbloedboom komt van nature voor op de Canarische Eilanden. De plant kan een hoogte bereiken van 12 meter. Het is een langzaam groeiende plant die er 10 jaar over doet om 1 m hoogte te bereiken. De stam heeft geen jaarringen, men kan de leeftijd van de plant enkel maar schatten volgens de vertakkingen. Deze plant kan meer dan duizend jaar oud

worden. Als de bast wordt ingesneden of de bladeren worden gekneusd, scheidt de plant roodachtige hars uit, dat bekend staat als drakenbloed. De Guanchen gebruikten de hars om hun doden ermee te balsemen. Italiaanse vioolbouwers voegden hars van de drakenbloedboom toe aan de lak van door hen gebouwde violen.

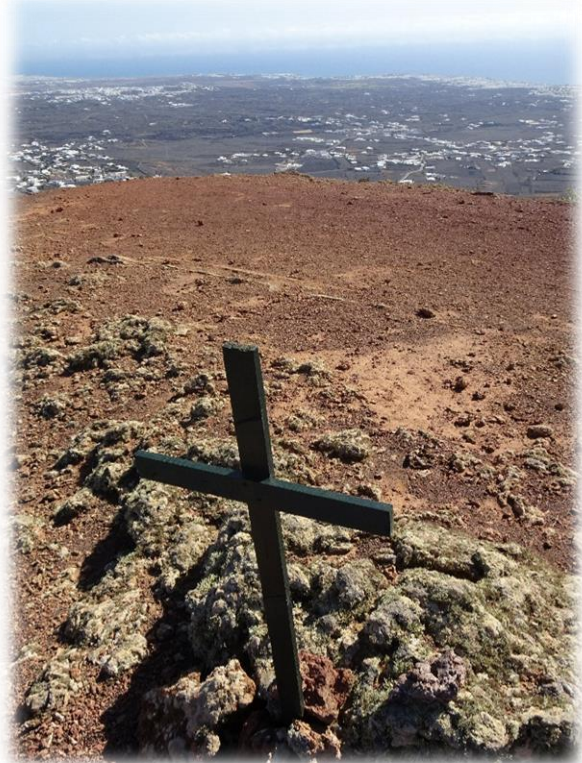

Links onder is de zwanenhals agave. De bloem is prachtig groot en heeft inderdaad de vorm van een zwanenhals. De *Agave attenuata* is een zeer makkelijke plant. Hij heeft weinig water

nodig en de grondsoort maakt hem ook niet veel uit. Het is een tropische agave die kan gaan bloeien als hij 10 jaar of ouder is. Hierna sterft de agave af, maar heeft dan inmiddels al voor een aantal nakomelingen gezorgd. Deze groeien vanuit de uitlopers van de moederplant.

Aan de randen van dit lavaveld heeft zich een uniek wijngaardveld gevormd van miljarden kleine steentjes van vulkanische as ("lapilli" of picon genaamd). In dat pikzwarte gloeiende

landschap werden duizenden wijnstokken aangeplant. Niet op de gebruikelijke manier, dat is hier niet mogelijk, vooral door het constante gebrek aan regen- en grondwater.

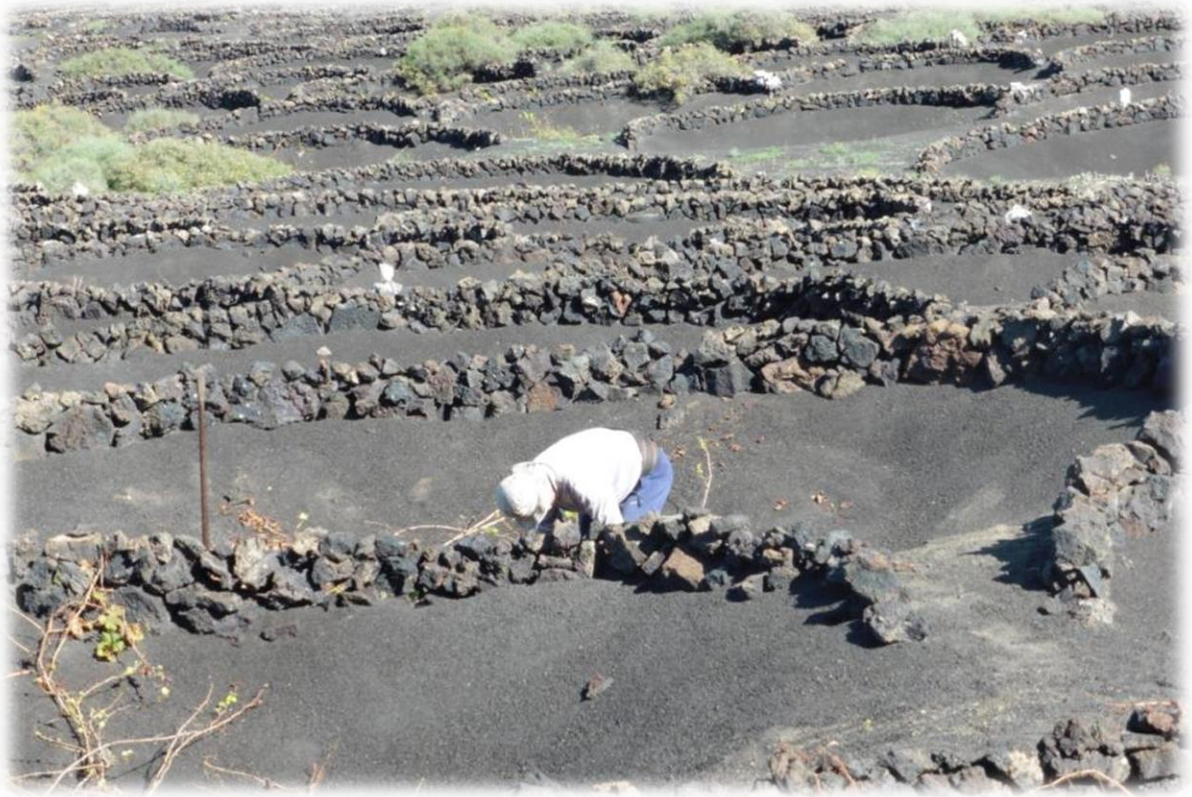

Letterlijk wijnstok per wijnstok moet in een kuil ingegraven worden in de vulkanische as. Slechts op die manier kan het weinige vocht uit de nachtelijke zeewind geabsorbeerd worden door het poreuze zwarte gruis, waarna het overdag in de kuil van de wijnstok loopt. Rond

elke wijnstok wordt ook nog een half rond muurtje van stenen gebouwd, om de plant te beschermen tegen de Saharawind die zo krachtig kan waaien dat het de bloesems zou vernietigen of de druiven zouden verschrompelen.

Dit arbeidsintensieve systeem van wijnbouw wordt hier al toegepast sinds de achttiende eeuw. Voor één keer zit Manrique er dus voor niets tussen.

